

Neděle 19. po Trojici
Mk2,13-17
26.10.2025

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit:

Já, já sám vymažu kvůli sobě tvoje nevěrnosti, na tvé hříchy nevzpomenu.

Píseň: 625

Čtení: Gn12,1;4-9

Píseň: 581 Stvoř srdce čisté

Kázání: Mk2, 13-17

Vyšel opět k moři. Totiž Ježíš. Ježíš se pohybuje v místech, kde povolal Šimona Petra, Ondřeje, Jakuba a Jana za své učedníky. Jako magnet Ježíš přitahuje lidi. Jdou za ním k moři, vlastně k jezeru Genezaretskému.

Svědék víry Marek opět jen lakonicky poznamená, že *je* – tedy zástupy – učil. Opět nevíme, co zástupy učil. Jak bychom to rádi uchopili, věděli, naučili se Ježíšovo učení! Svědek Marek nám záměrně vypráví příběh. Na tomto příběhu se vyjeví obsah Ježíšova učení.

A když tak šel kolem, uviděl Leviho Alfeova sedět v celnici. Ježíš jde jen tak kolem. Jde i kolem nás. Jde jakoby mimochodem. Ježíš je v neustálém pohybu, zatímco *Levi, syn Alfeův sedí v celnici.* Je zchromlý svým životem státního úředníka. Je zchromlý svými povinnostmi. Je zchromlý vším, co v životě nedobrého učinil. Sedí.

Jako by Levi, syn Alfeův, ustal ve svém životě. Je na místě a nemůže se pohnout dál. Vybírá daně. Je jmenovcem třetího syna praotce Jákoba. A moc mu čest nedělá. Nejenže Levi, syn Alfeův, vybírá daně. Podle jména je Žid, tudíž kolaboruje s okupanty. S mocí, která představuje římské impérium. S mocí, se kterou se paktovat není moc dobré.

Celníci byli všeobecně v nemilosti lidí. Svůj výdělek za výběr daní navyšovali, jak se jim zachtělo. Většinou dřeli z kůže ty, kteří měli platit římskou daň.

„Pojď za mnou.“ Krátký a jasný pokyn. Ježíš svého osloveného nezve k sobě. Ani nenabízí nic, co by osloveného upoutalo. Ani Ježíš neříká: pojď se mnou, budeme dobývat svět. Dokonce nabízí oslovenému roli toho, kdo možná bez reptání jde za někým, o kterém zatím moc nic neví.

„Pojď za mnou,“ zní nepřeslechnutelný hlas. Pojď za mnou, a když to vydržíš, možná tvoje zvědavost se dozví víc.

On vstal a šel za ním. Tak jako Abram, tak jako řada svědků, i Levi se zvedá ze své nehybnosti a jde za Ježíšem. Jestliže ochrnutému v předešlém příběhu Ježíš řekl: vezmi své lože a chod', všichni se divili. Někteří možná říkali zázrak. To, že Levi jde za Ježíšem, je možná zázrak stejného kalibru. Přesvědčit takového člověka, aby šel za Ježíšem, je prostě a jednoduše zázrak.

Příběh však nekončí. *Když byl u stolu v jeho domě, stolovalo s Ježíšem a jeho učedníky mnoho celníků a jiných hříšníků.* Máme takovou představu, že učedníci vše opustí jako Abram a jdou za Ježíšem. Nicméně Ježíš je v Petrově domově a léčí jeho tchýni. Nyní je pravděpodobně v domě Leviho. Koná se skoro eschatologická hostina. Všichni jsou v dobré náladě, všichni pravděpodobně v družném rozhovoru.

Ježíš jde za námi až do našich domácností a chce s námi stolat, chce, abychom byli účastni eschatologické hostiny.

Když zákoníci z farizejské strany viděli, že jí s hříšníky a celníky, říkali jeho učedníkům: „Jak to, že jí s celníky a hříšníky?“ Pravděpodobně farizeové a zákoníci nějakým způsobem viděli. Nevíme, jestli byli pozváni na hostinu a třeba odmítli. Ani nevíme, jakým způsobem viděli. Víme jen, že se ještě neodvažují říci Ježíšovi přímo výtku. Říkají ji těm, kteří jdou za Ježíšem. Jako by žárlili na to, že se Ježíš zaobírá někým jiným než jimi.

„Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“ Konečně shrnutí Ježíšova učení, konečně slovo do prance! Předně Ježíš nepopírá, že by nebylo spravedlivých, nebo alespoň snažících se o spravedlnost. Vlastně možná je to takové vyznamenání těch farizeů.

Jako by Ježíš říkal: No, vy mě vlastně tolik nepotřebujete, víte, co a jak a snažíte se podle toho žít. Ale co s těmi venku? Co s těmi, kteří nepatří do sboru, církve? Sedí nehnutě na svých ztracených vartách. Co s nimi uděláte?

„Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“ Tak to bychom měli Ježíšovo učení v kostce. A nejen to. Ježíš nám předvádí toto učení v praxi. A tak si tu jeho praxi ještě jednou připomeneme.

Ježíš uzdravuje. Je lékařem mnohých. Stal se i lékařem nás všech. Díky němu naše běsi, nemožnosti, nehybnosti mohou zmizet. Díky němu můžeme vzít svá lože neschopností a nemožností pod paži a směle vykročit. To není však vše. Ježíš nás zve na hostinu.

Tu hostinu pravděpodobně připravil Levi, ještě s větší pravděpodobností jeho žena. Nicméně Ježíš je uprostřed stolujících. Co je úžasné: učedníci vstoupili do prostoru celníků a hříšníků s Ježíšem. Všichni jsou okolo něho. Všichni se vydali na cestu za ním. Ten, kdo zve, nejsme my, ale samotný Ježíš. Ten, kdo přijímá, je Ježíš a my jsme ti, kteří skrze Ježíše přijímáme ty, které on povolal.

Pane, prosíme, dej, abychom nereptali jako farizeové. Prosíme, dej, abychom tvé učení dovedli díky tobě uskutečňovat. Pane, prosíme, dej, abychom pozvání na tvoji hostinu nepropásli.

Amen.

Píseň: 256

Poslání:

Nebo neposlal mě Kristus křtíti, ale evangelium kázati,
ne v moudrosti řeči, aby nebyl vyprázdňen kříž Kristův.

Požehnání:

Požehnání svaté nechť vás provází po všechny dny života vašeho.

Píseň: 769